

Wlong: Den ærede Abo Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Maabvig) var fuldstændig enig med den ærede 1ste Landssthingsmand for samme Kreds (Andræ) i at gjøre den Forsigtighed, hvormed Adressen udtrykker sig, til Gjenstand for deres Angreb. — Dette finder jeg ganske naturligt; thi man angriber jo en Sag fra den Side, hvorfra den lettest kan angribes; men jeg kan ikke nægte, at jeg kunde have lyst til at vide, hvad de tvende ærede Landssthingsmænd vilde have sagt, dersom Adressen ikke havde vilst Maadehold, dersom der i den var andraget paa en aldeles bestemt Forandring i Fællesforfatningen, dersom man i den havde udtalt sig om Holsteens Udskillelse i de allermeest afgjørende og fremtrædende Udtryk; de ærede Landssthingsmænds Udtalelser vilde da neppe have været saa maadeholdne, som de have været det iafte; de vilde vistnok da med en ganske anderledes Kraft og ganske vist med større Ret have bekæmpet den. Forsaavidt der er tillagt mig den Mening, at Folkethinget ikke her skulde ville gaae med Landstinget og gjøre et lignende Skridt som dette, saa kan jeg ikke udtale nogen Mening derom; jeg veed nemlig aldeles Intet derom og kan derfor ikke give den ærede Rigsdagsmand den allermindste Oplysning om Stemningen i saa Henseende inde i Folkethinget. — Ganske vist antager jeg, at en meget stor Deel, maaskee alle Thingets Medlemmer, i det Væsentlige kunne gaae ind paa en Adresse som den her foreliggende, men der kan være saa mange Grunde, hvorfor de forskjellige Medlemmer ikke komme til derom at udtale sig for hinanden og saaledes heller ikke til at enes om et saadant Skridt. Man kan imidlertid deraf, at der ikke er udtalt Noget i Folkethinget, ikke drage den Slutning, at alle dets Medlemmer misbillige dette Skridt af os, ligesaa lidt som man er berettiget til at antage deres Tausshed for noget Samtykke; man kan overhovedet slet ikke vide Noget derom, og desuden, hvad der ikke er skeet, vil jo kunne skee. — Den samme ærede Landssthingsmand meente, at vi vare uberettigede til at forlange Forandringer i en anden Forfatning. Sa, ganske vist, men der er jo heller ikke forlangt noget Saadant; der er forlangt en Udvikling af Fællesforfatningen i en bestemt Retning, en Udvikling,

som vi føle er nødbendig, ja, som Regjeringen selv har erklæret for at være nødbendig ved det Forslag, som den forelagde det sidste Rigsraad, om dette end ikke gik saa vidt, som Mange ønskede. Naar vi altsaa vide, at der baade hos Regjeringen har været, og hos Folket ganske vist endnu er en meget stærk Følelse af og et meget eenstemmigt Ønske om en Udvikling af Fællesforfatningen i fri og folkelig Retning, fordi man ikke anseer den for fri og folkelig nok, og fordi den har bevilst sin egen Svaghed i saa Henseende, saa troer jeg ikke, at der ligger det allermindste Fornærmelige enten for Rigsraadet eller for noget Menneske i at udtale et saadant almindeligt Ønske. Sa, dersom vi virkelig forlangte en bestemt Forandring i Forfatningen, da vilde den ærede Landssthingsmand have større Ret i at stødes derved. Jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at netop de samme Forandringer, som Regjeringen i forrige Rigsraads møde foreslog i Fællesforfatningen, ere først foreslaaede af Folkethinget. I den Adresse, jeg som Folkethingsmand havde den Ære at foreslaae, som Thinget vedtog og som indbragtes til Regjeringen, efterat Grundlovsindskrænkningen var bleven til Lov, (Andræ: Nei!), jo, efterat begge Thingenes Beslutninger om Grundlovsindskrænkningen forelaae, vare netop disse Forandringer foreslaaede; altsaa er det ikke dengang blevet anseet for noget Overgreb, at man gjorde en saadan Udtalelse. Ganske vist er Forholdet anderledes nu; men jeg forsvarer jo heller ikke en saadan Udtalelse for Diebliftet; jeg siger kun, at den vel kunde have nogen Betydning; men jeg tilraader ikke at gjøre den.

Den ærede Landssthingsmand forsikrede, at vi aldrig kunde opgive en Repræsentation efter Folketallet; deri er jeg fuldkommen enig med ham, og jeg er vis paa, at han bestandig vil holde fast derved. Det er jo nemlig hans varme og hjærve Udtalelse imod at regne to Danste paa een Tydst eller een Holstener, der i 1848 var Begyndelsen til hans politiske Bane; men hellere end at sige, at vi aldrig ville opgive det, maae vi dog see at komme ud af den Tilstand, hvori vi nu befinde os, der, saalænge den staaer uforandret, bestandig truer os med